

Instanța de fond: A. Miron
Instanța de apel: M. Anton, G. Dașchevici, Iu. Cotruță

ÎN CHEIERE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului,
Judecători

Svetlana Filincova,
Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

Examinând admisibilitatea recursului declarat de către Grosu Ghenadie,
în cadrul cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată depusă de
Grosu Ghenadie către IP ”Serviciul Național Locuință”, cu privire la compensarea
pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului și a penalității,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 iulie 2016, prin care a fost
admisă cererea de apel depusă de IP ”Serviciul Național Locuință”, casată
hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015 și emisă o
nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 24 iunie 2015, reclamantul Grosu Ghenadie s-a adresat cu cerere
de chemare în judecată împotriva IP „Serviciului Național Locuință”, cu privire la
încasarea salariului reținut, compensarea pierderii la salariul neachitat la timp și
încasarea penalității.

În motivarea acțiunii reclamantul Grosu Ghenadie a indicat că la 17.04.2012 a
fost angajat în cadrul IP „Serviciului Național Locuință” în funcția de jurist cu
salariul de funcție de 4400 lei, iar la 17.09.2012 a fost demis din funcția ocupată
conform cererii personale.

Reclamantul a invocat că, pe perioada de muncă pârâtul i-a achitat parțial
salariul, și anume:

pentru perioada de muncă 17.04.2012 - 31.05.2012, salariul a fost achitat în
luna iunie 2012.

pentru perioada 01.06.2012 - 30.06.2012 salariul a fost achitat în luna
decembrie 2013;

pentru perioada 01.07.2012 - 31.07.2012 salariul a fost achitat în luna aprilie
2015;

pentru perioada 01.08.2012 - 17.09.2012 salariul nu a fost achitat.

La data de 11 martie 2015, reclamantul a expediat în adresa pârâtului o
solicitare cu cerința de a-i achita salariul pe toată perioada de muncă, reținut
nemotivat, inclusiv de a compensa pierderile cauzate de neachitarea la timp a

salariului, potrivit art. 145 Codul muncii, și penalitatea conform art.330 Codul muncii, iar prin răspunsul nr. 151/17 din 17 martie 2015 pârâtul a recunoscut faptul reținerii salariului, obligându-se să achite salariul, ignorând cerințele sale privind compensarea pierderilor cauzate, a penalităților și prezentarea actelor solicitate.

Considera reclamantul că în temeiul art. 145, 330 Codul muncii și Hotărârea Guvernului nr. 535 din 07.05.2003, pârâtul are obligația de a-i achita salariul neachitat în mărime de 6600 lei, pierderile cauzate de pârât în mărime de 2320,20 lei și prejudiciul în mărime de 13213,20 lei, iar în total suma de 22133,40 lei.

Reclamantul a solicitat în instanță încasarea din contul pârâtului a salariului restant neachitat în sumă de 6600 lei, compensarea pierderii la salariul neachitat la timp în mărime de 2320 lei și prejudiciul cauzat pentru reținerea salariului în mărime de 13213 lei.

Ulterior, reclamantul a renunțat la capătul de cerere privind încasarea salariului, menționând că după depunerea cererii în judecată salariul i-a fost achitat de pârât.

Prin încheierea judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015, s-a admis renunțarea reclamantului Grosu Ghenadie la pretenția de încasare a salariului în sumă de 6600 lei.

Prin hotărârea judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Grosu Ghenadie împotriva IP „Serviciului Național Locuință” și s-a dispus încasarea din contul IP „Serviciului Național Locuință” în beneficiul lui Grosu Ghenadie compensarea pierderii: la salariul neachitat la timp în sumă de 2320 lei, a penalității în mărime de 13213 lei, iar în total suma de 15533 lei, cu încasarea din contul pârâtului a taxei de stat în mărime de 466 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2016, s-a admis apelul IP „Serviciului Național Locuință”, a fost casată hotărârea judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă.

La data de 09 noiembrie 2017 (prin intermediul oficiului poștal), Grosu Ghenadie a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2016, solicitând repunerea în termenul de declarare a recursului din motiv că a aflat despre decizia recurată la data de 13 septembrie 2017, casarea acesteia cu menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului declarat, Grosu Ghenadie a reiterat motivele de fapt ale cauzei și a invocat că instanța de apel la pronunțarea deciziei a apreciat în mod arbitrar probele.

La data de 16 martie 2018, IP „Serviciului Național Locuință” (în lichidare) a depus o referință la cererea de recurs, solicitând să fie considerat inadmisibil recursul declarat de Grosu Ghenadie.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, referință, în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul

declarat de către Grosu Ghenadie, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Grosu Ghenadie, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe

care se bazează.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Grosu Ghenadie.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Grosu Ghenadie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Svetlana Filincova,

Judecători

Dumitru Visternicean,

Nicolae Craiu